

Obediència

Mary baker Eddy
Miscellaneous Writings, pàg. 116-120

Estimats estudiants,

Aquesta pregunta sempre a tocar del meu cor, és avui cabdal: Sadollem ben bé les mesures de la música de la vida, emfatitzant-ne les grans tensions, inflant l'harmonia de l'ésser amb tons curulls de ressons joiosos? Igual que el crescendo i el diminuendo accentuen la música, també le diverses tensions de les cordes humanes expressen els guanys o les pèrdues de la vida, -pèrdua dels plaers i dels patiments i de l'urc de la vida; guany de la seva dolça concordança, del coratge de les conviccions honestes, i de l'obediència final de la llei espiritual. El principi fonamental de la recerca científica i de l'assoliment a la Ciència divina no és l'argument, no és només dir, ans fer, és la Paraula -demostrar la Veritat-, que és el fruit de l'estar a l'aguait, de la pregària, del maldar, de les llàgrimes i del triomf.

Obeir el Principi diví que dieu capir i estimar, demostra la Veritat. Mai fora del vostre post, mai amb la guàrdia abaixada, mai de mal humor, mai hesitant de treballar per Déu, és obediència; és “ser fidels en poques coses.” Si en cap cas hi manca l'obediència, perdeu la regla científica i la seva recompensa, o sigui, “ser fets senyors de molt.” Una vida progressiva és la realitat de la Vida que desplega el seu Principi immortal.

L'estudiant de la Ciència Cristiana primer ha de destriar el jull del blat; discernir entre els pensaments, els motius i els actes induïts per motius erronis i els induïts per motius veritables -la intenció i la volició que Déu ens dóna-, aturar els erronis i obeir els veritables. Això el situarà al cantó segur de la pràctica. Sempre sabem on cercar el Científic real, i sempre l'hi trobem. M'avinc a dir amb el Rev. Talmage que “hi ha seny, humor i un esvivallament durador entre la gent de Déu.”

L'obediència és el plançó de l'Amor; i l'Amor és el Principi de la unitat, la base de tot pensament i acció justa; sadolla la llei. Pensem com un de sol i coneixem tal com som coneguts, tornem la gentilesa i treballem sàviament, en la mesura que estimem.

Se'm fa difícil d'acomplir una ordre divina mentre participo dels moviments

o modus operandi d'altre gent. Assenyalar cada pas a un estudiant i després estar a l'aguait que cada passa es faci, consumeix temps, i els experiments sovint surten cars. Segons el meu calendari, el temps de Déu i el dels mortals difereixen. El neòfit tendeix a anar massa rabent o massa lent: d'alguna manera camina a les fosques; va a les palpentos i de vegades, fora de temps; ompliria la seva llàntia a mitja nit i manllevaria l'oli del qui amb prudència, vetlla. Déu és la font de claror i ill.lumina el nostre camí quan l'obeïm. El desobedient fa el pas abans que Déu el faci, o el fa massa tard per a poder-Lo seguir. Estigueu ben segurs que és Déu qui mena el vostre camí; aleshores afanyeu-vos a seguir-lo en tota circumstància.

La voluntat humana ha de ser subjugada. No podem obeir-los tots dos, Déu, -el bé-, i el mal, -dit altrament, els sentits materials, les falses suggestions, la voluntat personal, els motius egoistes, i la política humana. No tindrem fe en el mal quan la fe trobi un recer segur i l'enteniment científic meni l'home. **L'honestetat en tota condició i en tota circumstància, és la regla indispensable d'obediència.** Obeir el principi de les matemàtiques noranta-nou cops cada cent, i després permetre que un nombre malegi tot el problema, no és ni Ciència ni obediència.

Per molt de cor que els afectes humans vulguin perdonar una falta i passar de puntetes per sobre l'error d'un amic, les nostres simpaties no poden expiar l'error, empènyer el creixement individual, ni canviar aquest decret immutable de l'Amor: “Guarda els meus manaments.” El guardó de la fe meritòria i de la lleialtat reposa sobre la bona voluntat de treballar sol amb Déu i per Déu, **-la bona voluntat de patir amb paciència per l'error fins que tot l'error sigui destruït** i la Seva vara i el Seu bastó us facin viure refiats.

La ignorància de si mateix, la voluntat personal, el cofoïsme, la luxúria, el desig de possessions, l'enveja, la revenja, són enemics de la gràcia, de la pau i del progrés; s'han d'encarar amb gosadia i vence'ls, altrament desarrelaran tota felicitat. Estigueu contents; la lluita amb un mateix és grandiosa; ens dóna prou feina per fer, i el Principi diví treballa amb vosaltres, -i l'obediència corona el maldar persistent d'una victòria eterna. Totes i cada una de les temptatives de l'error per malejar el bé és futil, i acaba amb el puniment punyent del qui fa el mal.

Jesús digué, “El que fa impur l'home no és el que entra a la boca; és el què en surt, allò que el fa impur.” Que les suggestions àvoles xixiuegin el mal pel tímpan de la ment, no és excusa per actuar amb dolenteria. **Som responsables dels nostres pensaments i dels nostres actes;** i en lloc

d'ajudar les conxorxes d'altra gent, obeint-les, -i després gemegar de la mala sort- poseu-vos drets i destruïu-les. Si un criminal sedueix l'home imprudent menant-lo a fer un crim, les nostres lleis puneixen la víctima per complicitat. Cada individu és responsable de si mateix.

El mal és impotent de desviar l'home just de la seva dretura. La naturalesa de l'individu, més entestada que les circumstàncies, sempre argumenta a favor seu, els seus hàbits, gustos i indulgències. Aquesta naturalesa material malda per decantar l'equilibri en contra de la naturalesa espiritual, perquè la carn lluita contra l'Esperit, -contra el qui o el que s'oposa a l'error-, i posa tot el seu pes a la balança contra l'alt destí de l'home. Aquesta conclusió no és un argument ni pel pessimisme ni per l'optimisme, ans una crida a l'acció moral lliure, -el ple alliberament d'haver d'obeir un poder que hauria de ser impotent, i que n'és a la vista de la Ciència Cristiana.

La insubordinació a la llei de l'Amor, ni que sigui mínima, o l'obeir-la estrictament, testa i discrimina entre el Científic real i l'irreal. La justícia, un estatut prominent de la llei divina, pregunta a tots els transgressors dels esparsos drets individuals que hom es reserva justament per si mateix, - Consentiries que els altres esmicolessin les teves fites, manipulessin els teus estudiants, anullessin o capgirassin les teves regles, contradiguessin les teves ordres, et furtessin els béns, i s'escapolissin del càstig? No! I doncs, "feu als altres tot el que voleu que us facin." **Els mestres de la Ciència Cristiana s'han de descalçar davant dels nostres altars, han de desfer el sentit material de les coses a la llinda de la Ciència Cristiana; han d'obeir implícitament totes i cada una de les injuncions del Principi diví tocant al gran problema de la vida, o bé repetir la seva tasca plorant.** En paraules de St. Pau, "Sabeu que si us feu servents d'algú i l'obeïu, de fet sou esclaus de l'amo que obeïu: del pecat que mena a la mort, o de l'obediència a Déu que mena a la justícia?"

Estimats estudiants, sou treballadors lleials que heu assolit grans guardons a la vinya del nostre Senyor; però encara s'ha de guanyar una batalla poderosa, una gran llibertat per la raça; i el reeximent Cristià va armat, -amb la cuirassa posada, no pas treta. Fem festa, tanmateix, que la forta crida de la pau finalment se sentirà per sobre del brogit de la contesa, i arribarà a les nostres oïdes més dolça que el repic de les antigues campanes a les orelles dels vilatans del Rin.

Recomano que des d'ara aquesta Associació es trobi cada tres anys; la majoria dels seus membres viuen molt lluny de Massachussets, són membres de l'Església Mare que us vol a prop cada diumenge, i potser no es poden

allunyar dels seus camps de treball més d'un cop cada tres anys.